

for, at den i Tidens Løb vilde blive fulgt, naar en anden Minister, med en noget anden og forskjellig Synsmaade, afløste den nuværende? Jeg skal blot som Exempel paa det Modfatte nævne et enkelt Punkt, som den ærede Minister berørte. Ministeren sagde baade ved sin første Fremstilling her i Lovdags, og da han for nogle Døgn siden havde Ordet, at han vilde stræbe at vedligeholde Forbindelsen mellem Examinationskommissionen og Universitetet og i det Diemed maatte paalægge, at Ingen kunde stædes til Examen for Examinationskommissionen, som ikke f. Ex. havde gennemgaaet et treaarigt Cursus ved Universitetet. Men, hvis nu den ærede Ministers Eftermand meente, at dette Cursus burde være enten toaarigt eller fireaarigt, hvor høves saa Garantien for, at en fremtidig Kultusminister, saasnart dette først betragtedes som Noget, der burde være overgivet til administrativ Vilkaarlighed, ikke lige saa godt skulde kunne faae sat 2 eller 4 Aar ind i de administrative Regler, som man nu vil sætte 3 Aar ind. Om man, som sagt, ogsaa maatte finde den Skitse af en Plan, som den ærede Minister her har fremfat, at være fortræffelig i sine Enkeltheder, saa spørger jeg gjentagende om, hvor Garantien høves for, at denne Plan vil blive fulgt, naar den nuværende Minister afløstes. Dette siger jeg uden noget Hensyn til min individuelle Dom om Dnkseligheden af, at den nuværende Minister maa leve som Minister saa længe som muligt eller ikke. — Den ærede Minister har som Hjemmel for, at denne Sag blev overgivet til administrativ Afgjørelse, heraaft sig paa, at alle slige Examinationsager, saalænge vort constitutionelle Liv havde været, vare blevne afgjorte paa den Maade. Jeg vil dog antage, at man ikke vil sætte det her omhandlede vigtige Spørgsmaal om det Baand, der nu i Aarhundreder har eksisteret mellem Kirke og Universitet, og om Universitetets Indflydelse paa Uddannelsen til Statens Embeder, i Klasse med det Spørgsmaal, om der skal være to Dele i den medicinske Examen, eller med de andre Exemppler, som ere blevne opregnede, ja, selv ikke med det af den ærede Minister nævnte Spørgsmaal om det latinske Sprogs Indskrænkning — ikke,

som han sagde, dets Afkæffelse — ved Universitetet. Det eneste Argument, som er blevet fremført for, at denne Sag skulde kunne overgives til administrativ Afgjørelse, ligger efter min Mening i det Factum, at det engang tidligere, nemlig i Aaret 1863—64, har været vedtaget af Folkethinget, at der skulde bevilges en Sum til en slig Examinationskommissions Nedsættelse, uden at Landstinget dengang afveg derfra eller udtalte sig imod det Uconstitutionelle i den Betragtning, at Saadant kunde ordnes blot ved Finantsloven og overgives til en enkelt Ministers vilkaarlige Bestemmelse. Den ærede Minister henpegede imidlertid paa de kritiske Begivenheder, der fandt Sted i 1863—64 som Grund til, at den daværende Kultusminister ikke i Biværeligheden havde faaet udført, hvad han tilsigtede. Jeg vil tillade mig at spørge, om ikke ogsaa de samme kritiske Begivenheder mulig kunne anføres som Grund til, at Landstinget dengang overgav sin constitutionelle Pligt, nemlig at gjøre opmærksom paa, at det ikke gaaer an at bringe et saa vigtigt Spørgsmaal til Afgjørelse gennem Finantsloven. Jeg kan derfor heller ikke være enig med dem, der maatte mene, at, naar den ærede Minister blot havde udvillet sin Plan tydelig og klart ved den første Fremførelse af sit Forlangende paa dette Punkt, saa burde man være gaaet ind derpaa. Jeg troer, at det er af Betydning, at, hvad der angaaer et saa betydningsfuldt Spørgsmaal med Hensyn til Universitet, Kirke og Stat som det foreliggende, bør, som jeg allerede tidligere har anført, blive Gjenstand for den lovgivende Forsamlings nye Overveielse, saa at Afgjørelsen kun fremgaaer af en omhyggelig Beslutning, tagen af Repræsentationen og sanctioneret af Kongen. — Det ærede 10de Kongevalgte Medlem (Fisker) har nu vel meent, at det ikke gik an at indkomme med et Lovforslag her for Thinget, hvori vel ikke alle Examinationskommissionens Enkeltheder skulde bestemmes, men hvori dog Hovedpunkterne af det gjenfaldige Forhold mellem Universitetet og en saadan Commission maatte finde deres Afgjørelse. Det ærede Medlem mente, at det vilde være overflødig at bringe et saadant Lovforslag ind i Rigsdagen, fordi